

За більшовицькі кадри

Орган партбюро, ректорату, комітету ЛКСМУ, профкому та місцевому Одеського Державного Університету ім. І. І. Мечнікова

Понеділок
1
СІЧНЯ
1951 року
№ 1 (305)

Ціна 20 коп.

3 НОВИМ РОКОМ,

3 НОВИМ ЩАСТЯМ,

ТОВАРИЩІ!

П. 768022

ДО НОВИХ ПЕРЕМОГ, ДО НОВИХ УСПІХІВ!

Відійшов в минуле славіи 1950 рік. Кремлівські куранти відбили перші години 1951-го року.

Цей бій почула вся наша несеяжна Батьківщина від берегів Камчатки і Курільських островів до голубого Дунаю, від Льодовитого океану до нафтових вишок Баку.

Народи героїчної Кореї, великого Китаю, народи Албанії і Польщі, Румунії і Угорщини, Болгарії і Німецької демократичної республіки, які успішно йдуть по шляху соціалістичного будівництва, знайдуть в ньому нові підтвердження незламної моці табору миру і демократії.

Цей бій радісним хвилюванням наповнить серця наших друзів в трущобах Лондона і Нью-Йорка, в Парижі і Марселі, в містах Західної Німеччини і в хатині сичлійського батрака.

500 мільйонів людей, що поставили свої підписи під Стокгольмською Відозвою, знайдуть в ньому нові сили для боротьби з паліями нової світової війни — американо-англійськими агресорами, нову впевненість в остаточній перемозі справи миру над чорними силами реакції.

1950 рік був роком нових величезних успіхів нашого будівництва.

Постанови партії і уряду про будівництво найбільших в світі гідроелектростанцій на Волзі і Дніпрі, Головного Туркменського, Південно-Українського і Північно-Кримського каналів, постанова про будівництво Волго-Донського судноплавного каналу і зрошення земель Сталінградської та Ростовської областей—нова яскрава демонстрація незламної сили нашої радянської Батьківщини, її невичерпних можливостей, її сяючого комуністичного завтра.

Будови комунізму — так назвав ці велетні радянський народ.

Всього один—два тижні пройшло з того часу, коли народи нашої країни вибирали своїх представників до органів радянської влади. Ці вибори стали новим свідченням моральної єдності радянських людей, їх безмежної любові до комуністичної партії, до вождя радянського народу великого Сталіна.

1950 рік був роком дострокового виконання сталінського п'ятирічного плану, роком дальшого росту матеріального добробуту радянських людей.

Свій внесок в загальнонародну справу зробив і наш університет.

Багато молодих спеціалістів вийшло в 1950 році з стін університету і тепер успішно працюють в різних галузях нашого народного господарства.

Наші наукові працівники протягом 1950 року закінчили немало наукових робіт, які принесуть значну користь нашій промисловості і народному господарству.

У нас в університеті початок нового року збігається з початком зимової екзаменаційної сесії.

Зимова сесія 1951 року покладає на студентів і викладачів почесні і відповідальні завдання.

Треба так організувати сесію, щоб не було жодного випадку неявки студентів на іспит.

Партійна, комсомольська та профспілкорова організації повинні підпорядкувати всю свою роботу одній головній меті — успішному проведенню зимової сесії.

Скласти іспити тільки на «добре» та «відмінно» — таке завдання повинен поставити перед собою кожен студент.

До нових перемог, до нових ще небачених успіхів веде нас наша слава на більшовицька партія, наш великий, рідний Сталін.

Б'ють куранти Кремлівської башти. Все ближче й ближче до нас сяючі вершини комунізму.

3 Новим, 1951, роком, товарищі!

3 новими перемогами!

ЙОСИФ ВІССАРІОНОВИЧ СТАЛІН

ВІДМІННИМ НАВЧАННЯМ ЗУСТРІЧАЄМО НОВИЙ РІК

Новорічний подарунок

Новий 1951 рік, останній рік навчання в університеті, студенти 5-го курсу історичного факультету зустрічають наполегливою роботою. Вони сумлінно готуються до зимової сесії. Наслідки цього вже відбилися на іспитах з спеціальних дисциплін, які складаються достроково.

22 фурканти основ максимуму-ленінізму склали 25 грудня іспит з спецкурсу «Індустріалізація нашої країни». Всі вони виявили добру теоретичну підготовку, вміння узагальнювати факти і робити з них правильні висновки. 18 «відмінно» і 4 «добре» — такі наслідки цього іспиту. Краще всіх відповідали студенти В. Співак, В. Абрамович, І. Мотенко, О. Комарницький.

6 студентів фуркації історії України склали іспит з спецкурсу «Україна в Великій Вітчизняній війні». Всі вони одержали оцінки «відмінно».

Добре склали іспит з спецкурсу і фурканти історії СРСР. 3 22 студентів цієї фуркації 14 одержали «відмінно», 8 — «добре».

Екзаменатори вказують на те, що добрий підготовці студентів до іспитів в значній мірі сприяла висока трудова дисципліна в групах. Найдрібніші порушення дисципліни під час лекцій зустрічали різкий осуд з боку студентів курсу.

Наш новорічний подарунок — успішне складання іспитів стане запорукою дальших успіхів в наступному році.

А. ЛЕСІН,
Л. ОДІНЦОВА.

ТІЛЬКИ НА „ВІДМІННО“

Здано вже чотири екзамени. І чотири оцінки «відмінно» з'явилися в заліковій книжці студента 4 курсу юридичного факультету комсомольця В. Мазура.

Це не випадковість, а результат впортої і кропіткої праці. Всьому факультету, та не тільки факультету, Мазур відомий як енергійний, ініціативний комсомольський керівник, чуйний товариш.

НАЗУСТРІЧ СВЯТУ

В наукових гуртках історичного факультету студенти прочитали ряд доповідей.

Великої уваги заслуговують доповіді, прочитані студентами: Хітерер «Вчення товариша Сталіна про виробничі сили та виробничі відносини», Геллер «Вчення товариша Сталіна про національні мови», Табачников

М. ИСАКОВСКИЙ НОВОГОДНЯЯ ЗАСТОЛЬНАЯ

За часом час—дванадцять бьет,
Друзья мои, соседи!
Давайте ж встретим Новый год,
Как водится на свете.
Давайте выпьем по одной
За счастье, за удачу,—
Чтоб жили мы в стране родной
Все лучше, все богаче.
Давайте выпьем все, как есть,
За радость жизни новой,
За нашу славу, нашу честь—
За Сталина родного.
Отцу и другу своему
Пошлем привет с любовью
И пожелаем мы ему
На много лет здоровья.
Еще, товарищи мои,
Еще нам выпить нужно
За руки честные свои,
За общий труд наш дружный,—
Чтоб урожай хороший был,
Чтоб рос он, полный силы,
Чтоб нас и дождик не забыл,
И солнце б нам светило.
Нам и на то запрета нет—
И мы нальем по третьей—
За то, чтоб каждый по сто лет
На белом прожил свете;
За то, чтоб горе никогда
Не шло за нами следом.
За Новый год, за все года,
Что нас ведут к победам!

3 НОВИМ РОКОМ, ВІТЧИЗНО!

Ми майстри і господарі часу,
Покликані жити у сяйві побід,
Ми становим життя і планети
окрасу,
В комунізм спрямувавши планети
політ.
Наша воля єдина, міцніша від
сталі,
Наші мислі й пориви в червоному
Кремлі.
Для нас слово Вітчизна злите з
іменем Сталін,
І дорожчого слова нема на землі.
Ми йдемо уперед загартованим
кроком,
Не спинити нікому цієї ходи!
З новим щастям, Вітчизно, з Новим
радісним роком,
До нових перемог піднімайсь і
рости!
М. ЛЕВЧЕНКО.

Вимогливий і суворий до порушників трудової і комсомольської дисципліни, він в той же час чуйний до своїх товаришів.
Тов. Мазур приймає активну участь в роботі наукового студентського товариства. Наполегливо оволодіваючи знаннями, щоденно підвищуючи свій теоретичний рівень, він готує себе до діяльності радянського юриста.
В. ЕГОРОВ.

«Вплив політичних ідей Руссо на конституційні документи французької буржуазної революції XVIII ст.»
В другому семестрі Рада НСТ проведе науково-студентську конференцію на тему: «Марксо-ленінське вчення про базис та надбудову».

Л. КАРДАШОВА.

Привітання і подяки

ОБРАНЦЯМ НАРОДУ

Депутатам місцевих Рад тт. Іванченку П. Л., Жаренко А. З., Чухрій М. Й., Берловській Л. В.
Дорогі товариші! Вітаємо вас з обранням до місцевих Рад депутатів трудящих. Бажаємо з честю виправдати велике довіря народу.

КОЛЕКТИВ УНІВЕРСИТЕТУ.

НАШИМ АГІТАТОРАМ

Ми, мешканці дому № 44 по вул. Пастера глибоко вдячні тт. Бурштейну і Черниковій за цікаві і змістовні бесіди під час підготовки до виборів у місцеві Ради депутатів трудящих.

ВИБОРЦІ (5 підписів).

ШЕФАМ-ФІЛОЛОГАМ

Партійна організація республіканської очної лікарні від імені інвалідів Вітчизняної війни висловлює щирі подяку студентам I та II курсів філологічного факультету за систематичну шефську роботу, яку вони проводять у лікарні.

Ми особливо вдячні тт. Соколовій М. і Козаківій Л., які часто виступають з лекціями та доповідями на літературні і науково-популярні теми і періодично організують концерти для хворих.

ПАРТІЙНА ОРГАНІЗАЦІЯ ЛІКАРНІ.

НОВОРОЧНИЙ ГУМОР

АСПІРАНТАМ,
ЯКІ НЕСВОЄЧАСНО ЗАКІНЧУЮТЬ
ДИСЕРТАЦІЇ

Шановні товариші Чубатий В., Чупрун О., Забокрицький І. та Козир М.! Пунктуальним потрібно бути не тільки мені, але й вам.

Новий рік.

Студенти юридичного факультету Єліна, Шнайдер, Горожанкін, Уздін, Сакердон, Томашевський, Бібергаль, Теплицький та Помірчий одержали в цій зимовій сесії погані оцінки і тому називаються «хвостистами».

Десять «хвостатих комет» Тянут назад факультет.

Етих хвостистов активних Мене и морозить противно.

Дед Мороз.

ЗАВІДУЮЧОМУ
УНІВЕРСИТЕТСЬКОЮ ІДАЛЬНОЮ
ТОВ. КОРЖУ

Якщо меню говорить, що «котлети із м'яса», не вір очам своїм: вони із ідальні № 98.

Кузьма Прутков.

ЛІТЕРАТУРНОЇ СТУДИЇ

Рассадник поезії местный, В чем выражен труд твой «упорный»?

Во мне вовсе не было места Работе твоей плодотворной.

1950 год.

Надеюсь, что крепким морозом

Твой сон разбуду непробудный,

И новые песни и проза И в праздник войдут мой и в будни.

1951 год.

Студенти Кекуа, Попов (історичний факультет), Мітусов, Шміголь, Зарічний (юридичний факультет), Бакланов, Сазонов, Кухаренко (фізико-математичний факультет) ще досі не ліквідували заборгованості за минулу сесію.

Как место для них у себя я найду?

Мне стыдно смотреть на них в старом году.

Новый год.

ЛАБОРАНТУ КАБИНЕТА
ФИЛОСОФИИ

Студентам впору рассердиться,

Сафра работает когда студентов нет.

Когда ж являются студенты в кабинет,

Она уходит «подкрепиться».

Дівчатам, які проживають в кімнатах № 57, 125, 22 по вулиці Пастера 29.

Притти к вам в гости мне негоже

В январь, морозною зимою. Опасность есть, что заморожу

Вам прошлогодние помои.

Дед Мороз.

Е. ГЕЛЛЕРУ

Мы ждали триумфа, но ждали напрасно...

Сразил Вас цейтнот и «плохая погода».

Позвольте желать Вам безветренной, ясной

Погоды в турнирах грядущего года.

Болезьчики.

СЛОВО—МИР

Мов хвиля за хвилею лине це слово,
Мов вітер весінній ласкає воно,
Натхнення дає молодому, старому
І сонцем іскриться у кожне вікно.
Це слово почуєш—і щастя всміхнеться,
І груди привільно роздвинуться вишир,
Хоча воно в мовах по-різному зветься—
Та всім зрозуміло—це слово є мир.
Мир—слово, що сяє промінням на стягах,
Що в світле майбутнє народи веде,
Мир—прапор народів, їх сила й наснага
В борні за свободу, за діло святе.
Мир—слово, що лине з любов'ю усюди,
Ним сповнені ВУЗ'и, заводи, лани.
З цим словом з'єдналися усіх країн люди,
Яким ненависна ніч чорна війни.
З цим словом страйкують докери Алжіру,
Відстоюють волю корейські сини.
Народи бажують собі тільки миру,
Прокляття шлють вбивцям, що хочуть війни.
Даремно лютує Макартур в Кореї,
Даремно б'ють в дзвони із США палії,—
За мир стали люди землі усієї,
Війну об'явили кривавій війні!
За мир!—летить птахом усюди сьогодні,
За мир!—чуєм в селах, аулах, містах,
За мир!—це за щастя і спокій народний,
За день, що у праці, в піснях розквіта.
Так мчися над світом і мчися у далі,
Як вісник бажаний, ясне слово мир!
Єднайтесь народи! Завжди з нами Сталін,
А він—прапор миру, борець, проводир!

Микола ШЕВЧЕНКО.

Тов. Марков пообіцяв...

27 грудня колектив українського драматичного гуртка здійснив свою першу виставу. На сцені актового залу була поставлена п'єса Ю. Мокрієва «На старті».

Довга і кропітка праця колективу, керованого заслуженим артистом УРСР Г. Г. Бабенком, дістала високу оцінку глядачів.

Та мова буде йти не про це. Хочеться розповісти про те, як допомагав роботі гуртка студклуб.

Майже до останнього часу репетиції проводилися в випадково вільних аудиторіях. Лише зрідка нам вдалося працювати на сцені актового залу. Це відбулося на грі учасників. На сцені вони почували себе досить впевнено.

За декілька днів до вистави гуртківці звернулися до голови студклубу Т. Маркова з проханням допомогти в декоративному оформленні спектаклю. Тов. Марков пообіцяв. Та обіцянка залишилася обіцянкою.

Робота студклубу по декоративному оформленню обмежилася обклеюванням декількох стінок, які, до речі, не відповідали дійсній обстановці.

«Художники-декоратори», члени правління студклубу М. Штейнбок та М. Євтушенко обмежились лише внесенням своїх пропозицій до програми. В той же час кропітка і наполеглива праця студентки біологічного факультету Таранівської залишилася невідомою для глядачів.

Студклуб не подбав про те, щоб належним чином афішувати спектакль. Єдина об'ява про виставу була вивішена в учбовому корпусі по вул. Петра Великого.

Викликає здивування, що студентський клуб не організував фотовітрину спектаклю «На старті». Раніше такі вітрини організовувалися регулярно.

Учасники українського драматичного гуртка глибоко ображені зневажливим ставленням до роботи гуртка з боку правління студентського клубу.

С. РИБАК.

В КРАЇНІ ЩАСТЯ

Напередодні Нового року велике брудне торговельне судно «Надія» підходило до причалу одного з наших радянських портів.

Судно робило свій останній рейс. Команді було відомо, що компанія, якій належало судно, вирішила законсервувати його нібито з причин технічної недосконалості. Насправді виною була криза, яка вже лютувала в країні.

Джон Сайкс, палубний матрос, закінчував свою вахту, коли на юті з'явилася важка незграбна фігура третього помічника капітана—Гудола.

— Ало, Сайкс!—раптом гукнув Гудол.

— Я, сер!

Сайкс здригнувся, наче прокинувшись від якогось зачарування, і подивився на помічника капітана.

— Вам що, подобається це місто, що ви так уважно його розглядаєте, га?!

— Я тут був в 45 році—повільно відповів Сайкс.

Він не звик до розмов з помічником капітана і тепер чекав на якусь неприємність. Тому і стояв він посеред палуби, незграбно опустивши руки і дивлячись кудись вбік.

— І ви, мабуть, вважаєте, що вас там чекають друзі?—продовжував Гудол.—Ви, мабуть, вірите вашому Робсону, га?! Вони вас лінчують, як тільки побачать вагу смажену фізіологію, да!...

І Гудол засміявся своїм лаючим, різким сміхом.

Потім, ще раз презирливо оглянувши фігуру матроса, кинув:

— Після цієї вахти відстоїте дру-гу!

Сайкс схаменувся і підвів голову.

— Я підписував контракт, сер. Там нічого не було сказано про другу вахту. І... адже скоро Новий рік...

— Ідіть до чортів з вашим контрактом!—роздратовано крикнув Гудол.—Другу вахту, чуєте?!...

...Вже темніло, коли Сайкс зійшов на берег. Перед ним лежало місто. Знайоме і незнайоме... Колись ці вулиці похмуро дивилися провалами вікон, рідкі вогні ледве миготіли, борючись з темрявою.

Сайкс узаважав і не узаважав. Крутілися сніжинки, падали на плечі, танули на обличчя.

На мокрому асфальті блищали вогні, що широким потоком падали з вікон, вітрин.

Грала музика. З шарудінням одна за однією проносились машини, троллейбуси.

Нові вогні. Нові будови. Нове життя.

Незабаром Сайкс спинився на центральній вулиці.

Увагу його привернула величезна вітрина, де щось яскраве, різнобарвне переливалося в електричному сайві.

Перед вітриною стояла велика юрба народу. Це були люди, що вже

зробили або збиралися зробити останні передсвяткові покупки і тепер іспішали додому, до святково накритих столів, за якими збиралися їх рідні і друзі, прості радянські люди, щоб разом зустріти Новий рік.

З пакетами і подарунками в руках вони зупинилися на хвилинку перед вітриною, перекидалися кількома словами і з радісними обличчями бігли далі, до яскраво освітлених вікон, в рожеве сайво, що стояло над містом.

А замість них надходили інші. Сайкс стояв в юрбі, високий, самотній, з сумним обличчям. Йому нікуди було поспішати. Ніхто його не чекав. Не було такого, хто міг би поділитися з ним теплом людської ласки, привітно посміхнутись, від серця привітати з Новим роком.

Тільки там, далеко, в Штатах чекають його струнка юна дружина Моллі і маленька Дженні.

Мабуть тепер вони згадують про нього. Якесь тепло огорнуло його груди, викликало ледве помітну ніжну посмішку на обличчі...

О, якби він був тепер дома!

Але інша думка, неприємна, чорна, з'явилася і погасила радість.

Голод. Злидні. Холод.

Посмішка зникла з його обличчя. Хіба він не блукав півроку по країні, поки нарешті не знайшов це прокляте судно. Хіба він не знає, що означає німе горе, застигле в очах жінки, і бліді щоки його милої, рідної Дженні.

— Мамо, дивись, справжній негр!

раптом пролунав поряд з Сайксом дзвінкий дитячий голос.

Мрії Сайкса кудись зникли... Він відчув якусь тривогу. Негр... Неже і тут негр? Ні, цього не може бути! Не може бути.

Він знов поринув в свої мрії, наче не чув цього зауваження, наче воно не торкалося його.

І раптом до його руки, що лежала на перилах, торкнулася маленька тепла дитяча ручка, і він почув той же голос:

— Дядю, приходьте, будь ласка, до мене на ялинку!

Біля нього стояла маленька дівчинка, в білій пухлястій шубці, червонощокра, з великими синіми очима, що дивилися на нього разом благо-гально і з захопленням.

Вона чимось нагадувала йому його Дженні. Тільки у тої замість синіх—чорні оченята, і бліде обличчя, і одягнена вона значно гірше, але щось знайоме, рідне несподівано прийшло до нього, ніби його Дженні з'явилася перед ним в образі цієї дівчинки.

Він підняв очі. Перед ним стояла молода, гарно одягнена жінка.

— Пробачте мою дочку за нечестність,—почув він.—Ви розумієте, їй тільки 5 років.

П'ять років. Це стільки, скільки його Дженні.

— Бачите,—чув він м'який, приємний голос,—у нас в країні існує звичай не залишати нікого насамсті в ці новорічні часи, яка б то не була людина, знайома чи незнайома, біла або чорна, і тому я і мій чоловік,

приїдемо до прохання нашої маленької Маї.

Вперше за довгі тижні плавання він відчув біля себе людину зовсім іншу, ніж ті, які були разом з ним на судні. Вона ніби вгадала його самотність, його думки. І тепле почуття радіщів виразилося в ширій, невимушеній посмішці.

— Дякую... я насправді... насправді тут зовсім один... І якщо у вас такий добрий звичай, то що ж... я дуже радий.

Жінка привітно посміхнулася йому. Чоловік, що стояв поруч з нею, простяг йому руку. І тоді, ніби почувши себе членом цієї сім'ї, Сайкс покликав до себе Маю, яка так чудесно змінила його новорічний вечір і взяв її на руки.

Він побачив перед собою десятки, сотні очей, в яких миг прочитати і ласку, і щире приязнь, і дружнє привітання.

Потім тихо сказав:

— Коли б в Штатах я наважився взяти на руки білу дитину, мене побили б. А тут...

— Ідемо, бо ми спізнимось,—сказала жінка. Адже незабаром дванадцята.

І всі четверо—чоловік, жінка і Сайкс з дівчинкою на руках—вibrались з натовпу і скоро зникли в святковій юрбі...

М. ГІРШІН.